

SELECCIÓ DE POEMES

SOLÀRIUM

(fragment)

■ T'estimo, com els cavalls vers l'aurora
quan estiren llurs colls venosos i herculis
en un galop de platges fosques i sorra.

Josep-Francesc Delgado.

Dins *El fum que tot ho enterboleix*
BROSQUIL EDICIONS, 2003

ELS SALTS DE L'EQUILIBRISTA

(fragment)

■ L'equilibrista indòmit
salta i s'endinsa en l'abís
de les paraules creixent
sobre l'esquerda solar
que vessa el raig del poema.

Josep Ribera. Dins *Plenamar*

PREMI ANDRÉS ESTELLÉS, 2003
BROMERA, 2003

**PARÀBOLA I CLAM DE LA
COSA HUMANA**

(fragment)

■ Deixau-nos pastar el nostre pa,
després menjau-ne.
Ompliu-nos el carrer, però no el poble.
Contemplau el país
sense sagnar-lo.
Deixau-nos ser qui som.

Miquel Àngel Riera. Dins *Paràbola i clam
de la cosa humana*

MIXTÀLIA. CONSELL DE MALLORCA,
2003

LA LLUM S'EXPLICA

■ La llum s'explica, recorda (llum
és record d'haver mesurat
gra i oli
només el dia abans): érem
fets de carn excitada, o bé
de cucs compactes, amb nom propi, nom
de fruita melosa. Érem
una estona feliç
vora el sol. Després
va caure la nit. I érem somnis.

Màrius Sampere. Dins *Jerarquies*

PREMI LAUREÀ MELA, 2003
EDICIONS PROA, 2003

ESCLAVATGE

(fragment)

■ Seràs lliure
home
—en aparença—
a poc a poc

només
—i tingueu clar—
si les acceptes
fent-te el badoc

les indecents regles del joc

Jordi Gabarró. Dins *El somni de la raó*
VIENA EDICIONS, 2004

DUEL

■ Pel símbol de la creu
—el contrapal que afirma
excel·lint el que nega—,
pel signe de la suma
—una ratlla que esventra
la ratlla que resta—,
dedueixo la llum
que se suma a la fosca,
s'hi afirma i la venç.

Cèlia Sánchez-Mústich.

Dins *Llum de clara boia*
PAGÈS EDITORS, 2004

POEMA DE LA FI

■ Camí de xais —Baixem,
Soroll, ja, de ciutat.
Tres noies vénen. Tres,
Que riuen, amb esclat.

De les llàgrimes, riuen,
Com onades del mar,
De les teves

—indignes—

Llàgrimes infamants,

—D'home— visibles contra
La pluja —nafres, treps!
Com perles —ultratjoses
Al bronze del guerrer.

Per primer i últim pic
Llàgrimes —ai, adolla!
Perles —que he de lluir
A la meva corona!

Amb ulls altivament
Fits —entre pluja viva!
Miro. Capiu-ho bé,
Nines de Venus! Vincle

És aquest molt més gràvid
Que desig o aliança.

Fins el Càntic dels Càntics
Ens darà la paraula.

Salomó ens homenatja
—Ocells desconeguts—
Que plorar l'un amb l'altre
És més que son comú!

Vinclat i sol i fosc
—Sense rastre, silent
En mar de boira es fon
Com s'enfonsa un vaixell.

Marina Tsvetàieva

RÈQUIEM I ALTRES POEMES

■ L'esma del sol al cor s'esbrava.
Pel groc redall
el vent els primers flocs a penes
fa voleiar.

Els reguerols ja no flueixen:
són tots glaçats.
Aquí no passarà mai res.
Oh mai dels mais!

Al cel desert estén el salze
el nu ventall.
Si jo no sóc la teva dona
potser més val...!

L'esma del sol al cor s'esbrava...
I ara, el foscant?
Qui ho sap! Potser amb la nit l'hivern
arribarà!

Anna Akhmàtova

Marina Tsvetàieva

Anna Akhmàtova

**Maria-Mercè Marçal i
Monika Zgustova.**
Dins *Versions d'Akhmàtova i
Tsvetàieva.* PROA, 2004

A LES GOLFES REGIRADES DE L'ENYOR

(fragment)

■ Un eixam d'agulles famolenques es claven al ventre buit de la nit deserta,
mentre una pluja de rostre humà renta els vidres bruts del paisatge.
En va d'al·lots cercàvem, a les coves desolades del puig, vestigis d'algun
cataclisme que desveltessin l'incert origen del naufragi.
Damunt la taula desaparada dels sacrificis mundans, degota la veu remota dels
primers homes, rebota la baldufa folla de l'alegria més primitiva, escampant
arreu els fulls ressecs del gran llibre del món.

Jean Serra. Dins *Convocat silenci*
PREMI VICENT ANDRÉS ESTELLÉS, 2003
POESIA 314, 2003

POEMA I

■ on ets, aquí al davant, donat a l'aire,
donat al buit, dissolt en la mirada?
tanta llum entenebra l'hora
i fa l'espai etern;
d'estar només.

suspens
pregunta abissada
—el temps s'esbalça per l'ull en atura—
on ets, d'estar?

on ets, al teu davant, donat a l'aire,
donat al buit, dissolt en la mirada?

Víctor Sunyol. Dins *Stabat*
PREMI PARC TAULÍ, 2002
EDICIONS PROA, 2003

DIGUE'M UNA PARAULA

(fragment)

■ Per l'incert tapís
de la nit, furtius cavalls
galopen. Per quins
camins els guia el timó
capritxós que els governa?

Àlvar Valls. Dins *Mester d'isard*
POESIA 314, 2003

TESTAMENT

■ Després de la mort de Déu
n'obrirem el testament
per assebeutar-nos
a Qui pertany el món
i
aquesta gran trampa
per a persones.

Ewa Lipska. Dins *Eixida d'emergència*
TRADUCCIÓ DE JOSEP-ANTONI YSERN
PAGÈS EDITORS, 2004

POEMA 12

■ El temps em rovega
aquest tu que duc dins meu.

Els meus somnis són de cartró,
els teus de vidre
i estimar-te és un etern equilibri
amb perill de trencadissa.

Sebastià Samsó. Dins *Era penombra*
LEONARD MUNTANER EDITOR, 2004

EXILI

■ El fred glaça les ombres dels ocells i la tinta
amb què escric aquests mots. Probablement ningú,
ni el vent de tramuntana que sacseja els filferros
on estenem la roba, no és tan vell com els àmbits
vitals del meu exili, color de camafeu.
No he conegut els rius de la terra promesa
que anomenen els llibres ni la felicitat.
Si res m'espera enlloc és la pols de les llunes
perdudes pels espais negres de l'infinit.

Antoni Vidal Ferrando. Dins *Cap de Cantó*
EDICIONS PROA, 2004

LA BELLESA, LA BELLESA, LA BELLESA

(fragment)

■ He conegut altre cop el teu cos
solcant contracorrent els fluxos, les mareas,
altivament obrint-te, vulnerant-te
els ritmes a les coves,
els tremolors de la pell dels rellotges
que segellen orgasmes,
la sagrada dolcesa dels llavis i dels ulls,
dels genolls, de la boca,
com extàtic beuratge que la llengua
i les llunes
àvidament devoren.

Francesc Josep Vélez. Dins *La mirada de Tirèsies*
XIII PREMI LES TALÚRIES
PAGÈS EDITORS, 2003